

РЕШЕНИЕ

№ 28117

гр. София, 23.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **1917** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.175 от АПК.

С Решение №3093/10.05.2024г. по кас. д.1917/24г. АССГ XII кас. състав:

„ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 29.11.2023г. по НАХД № 16790/2019г. на Софийски районен съд, Наказателно постановление, 114 състав.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на ЕТ „ВИКОН - Владимир Владимиров“, ЕИК [ЕГН], сумата в размер на 350 /триста и петдесет/ лева разноски по делото.“

Постъпила е молба на 17.10.2024г. от ЕТ“Викон - Владимир Владимиров“, с която иска поправка на решението, тъй като вместо „ОСЪЖДА Столична община“, която е юридическото лице, представлявано от административнонаказващия орган, в диспозитива погрешно е изписано „ОСЪЖДА СДВР“. Освен това, съдът неправилно не е присъдил разноските, такива каквито са направени, а е намалил разноските за адвокатски хонорар, като е съобразил Решение от 25.01.2024г. по дело С-438/22 на СЕС. Поради това се иска и поправка на решението в частта за разноските по реда на чл.248 ГПК.

Дадена е възможност на ответника по касация да вземе становище по молбата, такова не е постъпило в срок.

Касационният състав, при извършената проверка констатира, че действително при

изписване на диспозитива е допусната очевидна фактическа грешка, която следва да се отстрани. Неоснователно в молбата от 17.10.24г. се твърди обаче, че съдът се е произнесъл по въпрос, по който не е следвало да се произнася като е присъдил разноски в по-малък размер от претендираните 1200 лева за изготвяне на отговор на касационната жалба и процесуално представителство в касационното производство. В о.с.з. процесуалният представител на касатора е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът е преценил като основателно, както и е съобразил постановеното Решение от 25.01.2024г. на СЕС по дело С-438/22, според т.1) от което Член 101, параграф 1 от ДФЕС, във връзка с член 4, параграф 3 от ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Следователно, националният съд е длъжен служебно да прецени посоченото обстоятелство и да откаже да приложи националната правна уредба – Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение от ответника по касация. За заплащането на същото е представен договор за правна защита и съдействие от 01.02.2024г. и неоснователно се твърди в молбата на адв. С., че размерът е договорен още при старта на делото през 2019г. Противно на изложеното от молителя, Решението на въззивната инстанция е оставено в сила и е прекратено административнонаказателното производство, поради изтичане на абсолютната погасителна давност, без АССГ да е разглеждал въпроса дали е извършено административно нарушение или не. Давността е изтекла на 06.01.2024г., т.е. преди да бъде подаден отговор на касационната жалба, за изготвяне на който, както и за процесуално представителство по делото е платена, според договора за правна помощ, сума от 1200 лева. От това следва, че към датата на подписване на договора и плащането на адвокатското възнаграждение, което се претендира за присъждане, абсолютната погасителна давност за погасяване на наказателното преследване е била изтекла, а ЕТ „ВИКОН - Владимир Владимиров“, при изтекла давност е платил по собствена воля и понастоящем претендира да му се присъди от касационния състав възнаграждение за адвокат в двоен размер, спрямо това, което е платил за въззивната инстанция. Като е съобразил това нелогично поведение и направеното възражение за прекомерност от юрк. М., както и в духа на постановеното Решение от 25.01.2024г. на СЕС по дело С-438/22, АССГ XII к. с. е преценил размера на присъдените разноски, който няма основания да бъде преразгледан.

Предвид горното и на основание чл.175, ал.1 от АПК, АССГ, 11 състав

РЕШИ:

Поправя допуснатата очевидна фактическа грешка в осъдителния диспозитив за разноски в постановеното по делото Решение №3093/10.05.2024г., който да се чете:
„ОСЪЖДА Столична община да заплати на ЕТ „ВИКОН - Владимир Владимиров“,

ЕИК [ЕГН], сумата в размер на 350 /триста и петдесет/ лева разноси по делото.“
ОТХВЪРЛЯ молбата за изменение на решението в частта за разноските като
неоснователна.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: